

— Тъй, тъй, Елена . . . трѣба да е биль човѣкъ на изгнание и да е обичалъ, за да разбере, че има две мили нѣща въ този свѣтъ: любовта къмъ обична жена и очарованието, къмъ земята, гдето е роденъ.

— Тъй, мили Инсаровъ!

— И ако човѣкъ е изпънилъ дълга си къмъ родна страна и е взелъ пай отъ любовта си — струва ми се, че смъртта не би го плашила.

— И смъртта не приближава тѣзи, които не сж изпълнили тия две святи нѣща.

— Тъй? — запита възраданъ той.

— Да!

— Значи, азъ нѣма да умра! — додаде той. Защото азъ съмъ още дълженъ на родината си; а нашата хубава любовъ току що започва. . .

— Тъй, мили Инсаровъ! — потвърдяваше тя, а гласътъ ѝ се губѣше въ задѣхъ.

— Елена, приближи се до мене; хвани дветѣ ми ржце . . . не знамъ защо ме обзема страхъ!

— Отъ какво се страхувашъ?

— Незнамъ. Усѣшамъ, че ставамъ гъй дребенъ, малъкъ, като че ще потъна нѣкъде.

— Отъ температурата е, мили. Не бой се. Чакай ще ти разтрия челото съ оцетъ.

Тя се издигна да стане, ала той ѝ стисна ржцетѣ:

— Не ставай! Стой при мене! Страхъ ме съзема.

— Бихъ останала, но температурата. . . всѣки мигъ се увеличава.

Той ѝ стискаше ржцетѣ и унесенъ замълча; отпусна глава и забълнува.

Тя прикри съ вуаль ржцетѣ му; скочи и излѣзе за лѣкарь.

Слънцето надникна презъ прозореца и златенъ снопъ лжчи огрѣха брадата му.

Въ стаята настана мълчание и заритѣ на слънцето